

Strípek minulosti

Byla tak nádherná. Tak moc podobná své matce, a přece úplně jiná. Už neplakala. Jen pozorovala nové tváře kolem sebe a natahovala k nim své maličké ručky. Lékaři provedli všechna potřebná vyšetření.

Ženě za sklem tekly proudem slzy. Narodilo se její první vnouče, ale i přesto cítila v srdci prázdnotu a bolest, jakou nedokázala slovy popsat. Nemohla tomu uvěřit, celou dobu byla u ní, držela ji za ruku. Jak se to mohlo stát? Krůpěje slané vody jí kanuly po tvářích. V hlavě jí stále zněl křik doktorů: „Ztrácíme ji! Ztrácíme ji!“ Znovu si vybavila, jak pulz na monitoru zeslaboval. Jak její dceři přiložili na hrud' defibrilátor. Jak sebou tělo škublo. Jak se srdce nadobro zastavilo. Vybavila si, jak ji museli odtáhnout ven z místnosti. Svůj křik. Bílou plachtu, která přikryla mrtvé tělo. Ted' pozorovala to malé stvoření v zavinovačce. Hrdlo měla stažené, bušilo jí srdce. Rukou si setřela slzy. Na parapet za oknem dosedla sněhově bílá holubice. Žena se na ni zadívala. „Dám na ni pozor. To ti slibuji,“ zašeptala do ticha. „Budu ji milovat, tak jako miluji tebe. Nikdy nezapomenu.“ Mokrý dlaň zanechala na skle obtisk.

O 17 let později

Dívka procházela špinavou ulicí. Za sebou slyšela pokřikování dětí. Starý muž seděl na zemi opřený o zeď a hladil psa. Zamířila k němu a pomohla mu vstát. Když stařík zvedl hlavu a uviděl postavu, která se nad ním skláněla, usmál se. „André, co tu zase děláte?“ zeptala se dívka. „Sedím,“ odpověděl, jako by se nic nedělo. Povzdechla si. „Vždyť víte, že nemáte sám nikam chodit.“ André byl nemocný, ale bohužel si nemohl dovolit léčbu. Nikdo z místních si nemohl dovolit platit za léky nebo zdravotní péči. Byli rádi, že mají co jíst. „Tak pojďte,“ řekla dívka a pomohla starci vstát. Pes se zvedl společně se svým pánem. „Děkuju, Charlie. Víš, že tohle nemusíš dělat,“ podíval se dívce do očí. Na minutku v ní viděl její matku. „Vím,“ přikývla. „Babička vás ráda uvidí, André.“ Společně se všichni tři pomalým krokem vydali domů. Charlie přemýšlela.

Smrákalo se. Babička dívku vyhlížela z okna a vyšla jí naproti, když zahlédla dvě postavy na příjezdové cestě. Nepřekvapovalo ji, že s sebou vede Andrého. Bylo to už dlouho, co u nich byl naposledy. I toho prašivého psa, kterého tak moc nesnášela, viděla ráda. Ted' seděli kolem stolu. Charlie pomohla nachystat večeři. „Není to nic moc,“ řekla babička. „Je to skvělé,“ usmála se smutně dívka. Přidala si na talíř pár placek a trochu vařených brambor. „Jsi v pořádku? Stalo se něco?“ ptala se starší žena. Už když přišla její vnučka domů, všimla si, že se chová jinak než obvykle. Byla zamlklá, zamyšlená. „Ne,“ odpověděla okamžitě. Babička zvedla obočí. Charlie se nadechla: „Dostala jsem stipendium, nabídli mi studium a možnost podílet se na výzkumu v Akapolis.“ Dospělí vytřeštili oči. Charlie Blakeová byla nesmírně inteligentní mladá žena. Milovala školu. Její největší vášní byla genetika. I přes to, že její výsledky byly více než vynikající, nikdo nic takového nečekal. Dětem z oblastí podobných té, ve které žily, bylo dovoleno studovat deset let. Od sedmi do sedmnácti. Nikdy nepokračovaly. Nikdy nedokázaly nic velkého. Narodily se bez postavení, zemřely bez postavení. Tak to ve světě chodilo. Než však babička stačila cokoli říct, dívka znovu promluvila: „Odmítla jsem.“ Babička zalapala po dechu. Atmosféra v místnosti náhle zhoustla.

I André to vycítil. Znal paní Blakeovou více než čtyřicet let a věděl, že se z této klidné dámy může během několika sekund stát rozzuřená dračice chrlicí oheň. A tohle byl přesně ten okamžik, kdy bylo lepší rychle zmizet. Omluvil se a v tichosti vyklidil pole.

Dívaly se na sebe. Charlie očekávala křik. Starší žena ji propalovala pohledem. „Jak jsi jen mohla! Taková nehoráznost! Víš vůbec, co jsi udělala? Mohla jsi odejít, mít život, jaký si nikdo z nás ani nedovede představit. Co by na to řekla tvoje matka!“ Babička to pronesla s ledovým klidem, bylo to horší než křik. Zato dívka se neudržela: „Nemluv o ní. Nic nechápeš! Myslíš, že se odtud nechci dostat?“ Bylo jí to líto. Nechtěla na ni křičet. „Nikdy bych to nevzala, ne, když by to znamenalo nechat tě tu samotnou.“ Stará žena nevěděla, co na to říct. Charlie udělala pár kroků až k ní. „Nikdy bych tě neopustila,“ řekla a objala ji. „Nikdy.“

Seděly spolu v malé místnosti. Včera o tom mluvily až pozdě do noci. Charlie nechtěla ustoupit, ale babička měla pravdu. Byla to šance, která se v tomhle světě neodmítá. Na bílé stěně proti nim visel obraz zapadajícího slunce. „Ředitel vás přijme, slečno,“ oznámila milá asistentka, která vyšla ze dveří. Babička stiskla vnučce ruku. Charlie vstala. Urovnala si košili a vykročila vstříc otevřeným dveřím.

„Výborně, děkujeme, že jste nabídku zvážila, a nakonec i přijala. Opravdu si toho velice ceníme.“ Ředitel podal Charlie ruku a ta ji pevně stiskla. „To já děkuji, že jste mi tuto možnost dali, pane,“ řekla. Zářila nadšením. Brzy odjede do města za novým životem. Rozloučila se a opustila kancelář. Babička na ni čekala. Ihned se začala vyptávat, jak to dopadlo. Dívka slíbila, že jí vše poví. Byla tak nadšená, ale zároveň smutná. Nechtěla odejít z domova, opustit jediného člověka, kterého měla. S jediným podpisem mělo zmizet vše, co dosud znala. Charlie objala babičku kolem ramen.

Rozloučily se na skoro prázdném a neudržovaném nádraží. Paní Blakeová se rozhodla, že na sobě nedá znát, jak moc jí bude vnučka chybět. Nebude brečet. Nedá znát slabost. Sledovala Charlie, když nastupovala do vlaku. Jak se dívka otočila a naposledy usmála. Zamávala. Charlie si našla prázdné kupé. Ve vlaku bylo jen velmi málo cestujících. Tašku s věcmi, kterou si zabalila s sebou, položila na jedno ze sedadel a sedla si naproti. Bylo jí špatně od žaludku. Chvěla se. Tak neskutečně se bála a zároveň těšila. Hlavou jí probleskla myšlenka, že by se snad měla vrátit. Říct babičce, že nikam nepojede. Na to už však bylo pozdě. Vlak se dal do pohybu. Charlie slíbila, že bude babičku navštěvovat tak často, jak jen to půjde. Přistihla se, že bubnuje prsty do malého stolku. Natáhla ruku k tašce, vyndala z ní tlustou knihu a brýle. Zcela se ponořila do příběhu a zapomněla na okolní svět. Na skutečnost, že sedí ve vlaku a míří stovky kilometrů daleko do jednoho z největších měst v zemi. Daleko do míst, kde nikoho nezná. Že je naprosto sama. Místo toho ji kniha zavedla do tajemných zákoutí Aljašky, smrtících virů a vojenských základen.

Cesta ubíhala rychle. Okolí se měnilo. Projížděli listnatými i smíšenými lesíky. Menší vesničky pomalu nahrazovala větší města. Modernější. Dívku za oknem to fascinovalo. Nikdy nic tak krásného neviděla. Když vlak překročil okraj Akapolis, seděla už Charlie s nosem přilepeným na sklo. Tolik světél, tolik vysokých a prosklených budov. Všude jezdila auta, a i v pozdních nočních hodinách bylo venku mnoho lidí. Zbývalo pár minut, než vlak zcela zastaví. Tašku měla připravenou. Vlak začal zpomalovat, dívka netrpělivě vyčkávala, až se otevrou dveře a ona vstoupí do pro ni naprosto nového světa.

Vlakové nádraží bylo plné lidí. Většina spěchala v pozdních hodinách z práce, aby se do ní zase zítra brzy ráno vrátili. Muži i ženy v oblecích se cpali do vlaků, které přijížděly a odjížděly v pravidelných intervalech. Charlie pátrala očima mezi lidmi. Měl ji tu vyzvednout někdo z výzkumného střediska. Rozhodla se, že bude lepší, když se pokusí zjistit, jak se z nepřehledného nástupiště dostat. Pokukovala po cedulích. V tom jí cestu zastoupila velice mladá žena střední postavy. Vlasy měla staženy do drdolu. Tmavé sako zvýrazňovalo její štíhlou postavu. „Slečna Blakeová?“ zeptala se mile. Nemohlo jí být víc než dvacet. Charlie si vedle ní ve své – sice hezké – školní košili a svetru připadala jako nějaká ušmudlaná chudinka. „Ano,“ odpověděla. „Jmenuji se Maria Cabo,“ pokračovala žena a podala dívce ruku. „Jsem odbornou asistentkou ve středisku. Profesor Jones mi vás přidělil do výzkumného programu.“ Charlie měla mnoho otázek, ale žena jí nedala prostor. „Já i on jsme vám plně k dispozici, když budete cokoli potřebovat. Chápeme, že nejste řádně seznámena s tímto novým prostředím, ale nemusíte mít strach. Pomohu vám do společnosti zapadnout. Určitě to pro vás nebude problém.“ Žena to všechno řekla s milým úsměvem. Charlie ji nemohla nemít ráda. „To problém nebude. Velice vám děkuji,“ odpověděla. „Skvělé, asi budete unavená, pokud vám to nevadí, ráda bych vás vzala do našeho centra, abyste se mohla ubytovat.“ Charlie nic nenamítala. Její kroky byly lehké stejně jako její úsměv.

Filip Jones seděl ve své kanceláři a pročetl záznamy jednoho z posledních výzkumů, na kterém spolu se svým týmem pracovali. Tedy, pokud se za tým dala počítat jedna asistentka a talentovaná, avšak nová studentka. Byla ve středisku už měsíc a dělala pokroky. Rychle se přizpůsobila novému prostředí a pro výzkum byla opravdovým přínosem. Někdo zaklepal na dveře. „Vstupte,“ ozval se zvučným hlasem profesor. Charlie vešla dovnitř: „Nesu vám ty poznámky k prodlužování a zkracování telomer.“ Muž zvedl hlavu. Dívka v něm vyvolávala nepopsatelné pocity od první chvíle, kdy ji spatřil. Ta chuť. To chování. Přístup. Připadalo mu, jako by ji znal. I nepatrný úsměv, který se jí čas od času objevil na tváři, někde hluboko v mysli poznával. Pracovala tak usilovně, nikdy nenechala práci nedodělanou, i když to znamenalo strávit v laboratořích a ve středisku třeba celou noc. Přes tohle všechno ji nedokázal nikam zařadit. S nikým si Charlie Blakeovou nedokázal spojit. Možná podle příjmení, ale během svého života se setkal s tolika různými lidmi. Dívka mohla být naprosto kdokoli a pro něj byla zatím velkým tajemstvím. „Díky, Charlie,“ řekl. Podíval se z okna. „Běžte už domů, zítra můžeme pokračovat. A vyříd'te Marii, ať se tu také moc dlouho nezdržuje.“ Venku už byla tma. Hodiny nad dveřmi ukazovaly něco málo po půl desáté večer.

Charlie byla ráda, že si může jít konečně odpočinout. Od té doby, co byla ve městě, málo spala, málo jedla. Většinu času trávila ve společnosti bílých plášťů a lékařského vybavení. I přes to – a to bylo nejdůležitější – ji práce ohromně bavila. Chodila na přednášky na místní univerzitě, ale mnohem více času trávila výzkumem prodlužování životnosti buněk. Podílet se na genetickém výzkumu byl její životní sen. Teď se jí postupně plnil. Když ji dnes její supervizor propustil, rozhodla se, že opravdu skončí. Domů si vzala jen nejnnutnější věci (stejně se sem zítra brzy ráno vrátí) a oblékla si kabát. Maria ještě něco zapisovala. Charlie jí vyřídila vzkaz od profesora Jonese. „Hned jdu, počkej na mě prosím,“ odvětila Maria. Za ten měsíc se obě ženy sblížily. Často spolu chodily na oběd nebo po práci na kávu. Pokud se jim ovšem podařilo skončit dříve a nezůstávaly ve středisku celou noc. Pro Charlie byla tato nová zkušenost velice příjemná. Dříve sedávala ve škole sama. Neměla nikoho, o koho by se mohla opřít. V místě, kde žila s babičkou, byla pro ostatní zvláštní, jiná. „Můžeme?“ zeptala se Maria. „Jistě.“ Charlie si s Mariou, profesorem Jonesem a všemi ostatními lidmi ve městě připadala přirozeně. Konečně někam patřila.

Dívku vzbudil otravný zvuk budíku. Zapnula ranní zprávy a postavila vodu na kávu. V poslední době si tento nápoj plný kofeinu oblíbila. Moderátorka zpráv právě četla: „Nepokoje z oblastí kolem hlavního města se pomalu přesouvají do centra. Demonstranti prochází ulicemi a vandalismus je provází na každém kroku. Požadují zlepšení životních podmínek za hranicemi měst. Bezpečnostní složky zasahují na veřejných prostranstvích. Byly zaznamenány také teroristické útoky, při kterých bylo zraněno osm lidí. Jeden z nich během několika hodin zemřel. Prezident dnes oznámil, že s teroristy nebude vyjednávat a jakékoliv požadavky s okamžitou platností zamítá. Upozorňuje na stupňující se násilí a žádá, aby obyvatelé dbali na zvýšenou bezpečnost.“ Charlie poslouchala zprávy, ale nevěnovala jim větší pozornost. Nepokoje probíhaly už několik dní. Lidem, kteří je odstartovali, se nedivila. Sama v těch otřesných podmínkách žila. Rychle se připravila a spěchala do střediska. Dnes konečně provedou první testy, ve kterých budou manipulovat s DNA. Materiálem, se kterým budou pracovat, budou jejich vlastní buňky. Jejich krev.

Práce postupovala rychle. Charlie vše zapisovala. Všechny kroky experimentu, testů a další poznámky. Počítače zpracovávaly data poměrně pomalu. Byla s profesorem Jonesem i Mariou domluvená, že dnes odejde dříve, aby stihla vlak. Po více než měsíci mohla konečně navštívit babičku. Psala jí skoro každý den, ale nemohla se dočkat, až ji znovu uvidí. Pospíchala po schodech střediska. Téměř vyběhla hlavním vchodem. V dálce slyšela křik. To nebylo nic neobvyklého. Nebo ano? Zvuky se přibližovaly. Dívka zpomalila. Směrem k ní se hnalo mnoho lidí. Křik už nezněl jako normální zvuky města. Zněl vyděšeně. Lidé proběhli kolem ní a za nimi se vynořily stovky postav. Pochodovaly městem jako nějaká šílená sekta. *Teroristické útoky. Zamítá požadavky. Zraněno osm lidí. Jeden zemřel.* Hlava poroučela běžet, ale nohy jako by přirostly k zemi. Z transu ji probraly až ostré zvuky výstřelů. Bolestné výkřiky se ozývaly všude kolem ní. Chtěla se dostat z toho hrozného místa, ale útočníci se vynořovali ze všech stran. Viděla upadnout malou holčičku. Příliš pomalu se k ní rozeběhla. Břichem jí projela ostrá bolest. Její ústa vydala přidušený bolestný výkřik. Podlomila se jí kolena a klesla na zem vedle nehybné dívenky. Svět se točil a pomalu ztrácel barvy. Šum v uších stále sílil. Připomínalo to hučení ventilace. Z nebe se začaly snášet velké studené kapky.

Mezitím Maria Cabo porovnávala v laboratořích krevní vzorky. Podařilo se jí izolovat DNA z periferní krve profesora Jonese, Charlie i své vlastní. Na monitoru se však objevilo něco neočekávaného. Znovu vše překontrolovala, aby se ujistila, že nic nepomíchala. Byla si naprosto jistá, že postupovala správně a u žádného ze vzorků neprovedla analýzu dvakrát. „Tohle není možné,“ zašeptala. Dveře do místnosti však rozrazil vyděšený profesor. „Charlie postřelili, volali mi z nemocnice, před chvílí ji tam dovezli. Žije, ale je na tom zle,“ chrлил ze sebe informace. „Je to moje vina. Měl jsem na ni dávat větší pozor, neměl jsem ji pouštět za rodinou, když je venku taková situace. Potřebuje dostat transfúzi, a to co nejrychleji. Mají problém najít vhodného dárce.“ „Myslím, že ne,“ odpověděla Maria, a i přes hroznou zprávu, kterou právě obdržela, se vítězně usmála. „Jak to myslíte?“ zeptal se nechápající muž. Asistentka mu pokynula, aby si prohlédl výsledky testů. „Nedívám se, že mají problém najít dárce. Její skupina je nula Rh negativní. Charlie je univerzální dárce, ale zároveň může přijmout jen takovou skupinu, jakou má ona sama. A ta je poměrně vzácná,“ konstatovala naprosto zbytečně Maria. Filip Jones tohle všechno věděl, zabýval se genetikou a tímhle tématem celý život. Stejně tak věděl, že Maria má skupinu A Rh pozitivní. Stejně tak znal svou vlastní skupinu. Pozoroval výsledky testů a nemohl uvěřit vlastním očím: „Můj Bože! Tohle není možné.“ Genetická informace Charlie byla téměř totožná s tou jeho. A pak mu hlavou probleskla vzpomínka na dívku, kterou kdysi znal. Vybavil si pohyby, řeč, chování. Před

měsícem si Charlie Blakeovou nedokázal s nikým spojit. Hledal podobu ve vzhledu. Žádnou však nenašel, neboť ho nenapadlo hledat i v sobě. Dříve ale znal dívku, vlídnou, laskavou. Miloval ji. Ona se však nedokázala vzdát své rodiny a on zase práce, kterou také miloval. Jejich cesty se rozešly před osmnácti lety. Všechno to přišlo tak rychle. Na monitoru svítila tři jména. Z toho dvě pod sebou měla napsána nula Rh negativní. „Můžu ji zachránit.“

Zdalo se jí o rodičích. Běhala po louce a trhala bílé kopretiny. Byl poslední den prázdnin a ona měla jít poprvé do školy. Černé vlnité vlasy jí splývaly po zádech. S plnou náručí čerstvých květů utíkala k velkému dubu, pod kterým seděli maminka s tatínkem. Zářivě se na ně usmívala. „Upleteš mi věneček?“ zeptala se dívenka. Upřela na matku v bělostných šatech své velké azurové oči. „Samozřejmě zlatíčko,“ odpověděla žena. Malá Charlie slyšela hlas z dálky. Jako by ji někdo volal. Nechtěla odejít z toho krásného snu, kde měla alespoň na malou chvíli rodinu. Začala rozeznávat jednotlivá slova: „Všechno bude v pořádku.“

A také bylo. Otevřela oči. Na parapet za oknem dosedla sněhově bílá holubice.

Autorka: Johana Matyáščíková